

תקות מנחם

גליון מס'

257 (18)

ערש"ק פרשת עקב – ערב כ"ף מנחם
אב יום ההילולא של הרב לוי יצחק נ"ע
אביו של כ"ק אד"ש מה"מ
ה' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפסר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זרעים – ד'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח – (גימטריא "יחי")
בעז"ה יום ועש"ק פרשת עקב י"ט מנחם אב, ערב כ"ף מנחם אב
יום ההילולא של הרב לוי יצחק נ"ע אביו של כ"ק אד"ש מה"מ
ה' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)
סיום הלכות ביכורים והתחלת הלכות שמיטה ויובל

הלאה ב"מקרא ביכורים"⁶: "הגדתי היום לה"א כי באתי אל הארץ", ואלו הם הפירות הקשורות בשבח הארץ כמ"ש ע"ז בפרשתנו, - "ארץ".

והדברים מדהים! שדוקא ההלכות שלומדים ברוב ימי פרשת עקב, קשורות בשבעת המינים הכתובות דווקא בפרשה.

מעלות ארץ ישראל!

ב. ובהלכות ביכורים מדובר על ריבוי מצוות ומתנות כהונה הקשורים ברובם ונותנים ואוכלים בארץ ישראל, והפרשה שיש בה ריבוי פסוקים המדברים בשבח ארץ ישראל היא פרשת עקב;

בפרשת עקב נאמר וכתוב מלבד על ז' המינים שנשתבחה בה סארץ ישראל, עוד כמה וכמה ענינים בקשר למעלות ארץ ישראל; "כי ה' אלוקיך מביאך אל ארץ טובה, ארץ נחלי מים עינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר"⁷: [ופסוקים הבאים⁸ על שבעת המינים, כנ"ל] ואח"כ נאמר "ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה, ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב נחושת: ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוקיך על הארץ אשר נתן לך".

ואח"כ בסוף הפרשה⁹ (בשישי) "כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא, אשר יצאתם משם, אשר תזרע את זרעך והשקית בגלגלך כגן הירק", "והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטה השמים תשתה מים".

ואח"כ הפסוק המיוחד והעיקרי במעלות ארץ ישראל שכי"ק אד"ש מה"מ תמיד חוזר ומדגיש את זה¹⁰: "ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" [ואמנם רוב המעלות הכתובות בפרשה בשבח ומעלות ארץ ישראל (לא על "עיני ה'", אלא) מעלות בעניני הטבע והגשמיים של א"י, ואולי אפשר לקשר זאת עם שם הפרשה "עקב" – שמורה

הביכורים מז' המינים שנשתבחה ארץ ישראל

א. את הלכות ביכורים לומדים ימי השבוע דפרשת עקב, והתחילו ביום ב' דפרשת עקב, למחרת הנאמר בחת"ת של יום ראשון ע"ד שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל; "ארץ חיטה ושעורה וגפן ותאנה ורימון, ארץ זית שמן ודבש" [ומעניין שפסוק זה כתוב בפרק ח' פסוק ח'; שח' מורה על השפעה וברכה שלמעלה מהעולם והטבע וסדר ההשתלשלות].

ו"הביכורים" הם המתנה היחידה והדין היחיד בספר זרעים ובמצוות התלויות בארץ שנותנים רק מפירות ז' המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, כמו שפוסק הרמב"ם בהלכות ביכורים¹: "אין מביאין² אלא משבעת המינים האמורים בשבח הארץ [הם האמורים בפרשתנו עקב]; והם החיטים והשעורים והענבים והתאנים והרימונים והזיתים והתמרים. ואם הביא חוץ משבת המינים – לא נתקדשו".

והלימוד ע"ז בספרי ובגמ' בבלי³ וירושלמי⁴ ממי"ש בפרשת הביכורים⁵: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך וגו'", ודורשים חז"ל: "מראשית – ולא כל ראשית" – היינו שלא מכל הפירות מביאים ביכורים. והלימוד שדווקא מפירות שנשתבחה בהם ישראל הוא ממי"ש בביכורים "מארצך", וגם בשבת המינים כתוב "ארץ" [וב"שי למורא" מביא בשם ה"גור אריה" שאינה גזירה שוה ממש כי לא כתוב אותה המילה, אלא מכיון שהבאת הפירות קשורה בשבח פירות ארץ ישראל כמו שכתוב

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ ה' ביכורים פ"ב ה"ב.

² ביכורים פ"א מ"ג.

³ מנחות פד, ב.

⁴ ביכורים פ"א ה"ג.

⁵ תבוא נ"ו, ב.

⁶ פס' ג'.

⁷ עקב ח"ז.

⁸ פסוקים ט"ז-י.

⁹ עקב יא, י"א.

¹⁰ פסוק י"ב.

שענייני ארץ הקודש חודרים ויורדים עד **מטה מטה** – **ב"עקב"**; הקדושה (גם "עיני הוי") חודרת גם בעניינים הגשמיים].
ז.א. שבפרשתינו מודגש מאוד, יותר מאשר בפרשיות אחרות, מעלות ושבח ארץ ישראל, ולומדים ברמב"ם מלבד על מצות ביכורים כנ"ל שבאים דווקא מפירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, גם על ריבוי מצוות התלויות בארץ ועל כל הכ"ד **מתנות כהונה**.

כל ראשית לה'!

ג. בהלכות אלה מדובר גם על שאר המצוות ומתנות כהונה שהם **"ראשית"**; הפרשת ונתינת חלה לכהן שנקראת **"ראשית עריסותיכם"**¹¹, נתינה לכהן של **"ראשית הגז"**¹² פדיון הבן **הבכור**, שהוא **"ראשית אונו"**¹³ או **"ראשית אוני"**¹⁴ ופדיון **פטור חמור**, [וכן לתת לכהן המתנות מהבהמה, הזרוע הלחיים והקיבה, ושאר מתנות הכהונה שביניהם גם התרומות שנקראים **"ראשית דגנך"**].

וגם ארץ ישראל היא כ**"ראשית"** ביחס לשאר העולם כמו ביכורים חלה ותרומה [ששלתם נקראים **"תרומה"**, [שגם הביכורים נקראים **"תרומת ידך"**]¹⁵ או **"תרומת ידכם"**¹⁶] ואומרים חז"ל **"ארץ ישראל תרומה מכל הארצות"**. [ומקום המקדש הוא ה"ייסוד לכל העולם" כמאמחז"ל על "אבן השתייה" שעליו הושתת כל העולם. ומקום המזבח כ"חלה" שמשם נברא האדם **"חלתו של עולם"** כמו שאומר הרמב"ם בהל' בית הבחירה¹⁷: "שמשם נברא, אמרו חכמים¹⁸: אדם ממקום כפרתו נברא"].

ואנו מוצאים גם בפרשתינו את ענין ה**"ראשית"** בקשר לארץ ישראל; ש: "עיני ה' אלוך בה **מראשית** השנה ועד אחרית שנה", היינו שהתורה מקשרת את ענין ארץ ישראל עם ענין ה**"ראשית"**.

הלבנון – בית המקדש!

ד. התחילו את הלכות ביכורים ביום ב' דפרשת עקב, **"בתר שבתא"** דפרשת **ואתחנן**; וכפי שכתבנו בגיליון הקודם משה רבינו התחנן שם ריבוי תפילות שתבטל הגזירה ויוכל להכנס לארץ, וחז"ל אומרים¹⁹ שהמטרה היתה לא בשביל לאכול מפרי' ולשבוע מטובה, אלא כדי לקיים את המצוות התלויות בארץ וכפי שכתבנו בסיום הקודם על מעשר שני ונטע רבעי, משה רבינו התפלל תפילה מיוחדת להגיע ולראות את ירושלים שע"ז נאמר **"אעברה נא ואראה וגו' הרה הטוב"**²⁰ ואומרים חז"ל²¹ ומובא בפירוש רש"י **"זה ירושלים"**, ואת מעשר שני ונטע רבעי צריכים להעלות לירושלים, ובהמשך נאמר: **"והלבנון"** ואומרים חז"ל ומובא בפירוש רש"י ש"יהיה בית המקדש", כי בית המקדש **מלבין** עוונותיהם של ישראל ואת הביכורים היו צריכים להביא לבית המקדש. כמו שאומר הרמב"ם בהלכות אלו²² מצות עשה להביא ביכורים **למקדש**, ואינם נוהגין אלא בפני הבית ובארץ ישראל בלבד, שנאמר²³: **"ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלוך"** עכ"ל הרמב"ם וכן נאמר בפרשת ביכורים שבפרשת תבא²⁴: **"והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלוך לשכן שמו שם; ובאת**

אל הכהן אשר יהי בימים ההם וגו'".
וזו המתנה היחידה מגידולי הארץ שצריכים להביא **לביהמ"ק**, משא"כ שני ונטע רבעי צריכים להעלותם ולהביאם (או פדיונם) לירושלים ולאוכלם שם, אבל אין צורך להביא לביהמ"ק, והתרומות והמעשרות נותנים לכהנים וללוויים בכל מקום שהם, ואוכלים בכל מקום. ורק הביכורים צריך להביא לביהמ"ק, והכהנים אוכלים בירושלים, היינו שבביכורים יש מעלה וקדושה מיוחדת הקשורה עם קדושת המקדש, וגם לשם זה רצה משה לעלות ולהגיע לארץ ישראל ולבית המקדש.

ועושים ע"ז **שטרעם** ו"תהלוכה" מיוחדת להבאת הביכורים לביהמ"ק; גם לפני ירושלים וגם בתוך העיר ירושלים וגם בכניסה להר הבית ולביהמ"ק כפי שיפורט להלן.

הבאת הביכורים בשמחה וב"פאראד" גדול!

ה. את הלכות ביכורים התחילו **בחמישה עשר באב**, שיש שמחה גדולה ומיוחדת בקשר ליום זה [חמשה - אותיות - שמחה] ובקשר לירושלים;

הגמ' אומרת בסוף מסכת תענית²⁵: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכו' שבהם בנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים", היינו שזהו שמחה גדולה ביותר, הקשורה עם **"ירושלים"** – מלשון **שלימות היראה**, וקשורה עם הכרמים, שמשם עושים היין המביא שמחה כמ"ש ב"ברכי נפשי את ה'": **"ויין ישמח לבב אנוש"**²⁶.

ושמחה זו באה לחזק את ירושלים – שלימות היראה שזהו ענין המחול – "וחולות בכרמים" שהוא ריקוד בעיגול המסמל את ה"מקיפים" שמזה באים הכוחות ליראת שמים.

וגם בקשר להבאת הביכורים היתה **שמחה מיוחדת ו"פאראד"** (תהלוכה ומצעד) גדול מיוחד ושטרעם (המולה ורעש) של שמחה, במבואות ירושלים, בתוך העיר, ברחובות ירושלים, בהר הבית ובכניסה לבית המקדש, כמ"ש בשמניות במסכת ביכורים, ומובא ברמב"ם בהלכות ביכורים כל הנ"ל בפרוטרוט.

מלבד ההלכה ש**"מקרא ביכורים"** הוא רק בזמן **שמחה** כמ"ש הרמב"ם²⁷: "המביא ביכורים מאחר חג הסוכות ועד חנוכה, אע"פ שהפרישם קודם החג – מביא ואינו קורא, שנאמר: **"ושמחת בכל הטוב"** ואין קריאה אלא בשעת **שמחה**, מחג השבועות עד סוף החג", שדין השמחה כתנאי, ישנו רק במקרא ביכורים.

וכך כותב הרמב"ם הפרטים בהבאת הביכורים²⁸: "המביא את הביכורים יש לו רשות ליתנם לעבדו וקרובו בכל הדרך עד שמגיע להר הבית, הגיע להר הבית נוטל הסל על כתפו הוא בעצמו, ואפילו יהי מלך גדול שבישראל, ונכנס עד שמגיע לעזרה וקורא ועודהו הסל על כתפו הגדתי היום לה' אלוך וגו' ובהמשך כותב: "כך טעונין³⁰ קרבן שלמים [ושיר] שנאמר בהן³¹: **"ושמחת בכל הטוב"**, וברגלים אומר³²: **"ושמחת בחגך"**, מה שמחת החג בשלמים, אף כאן בשלמים וכו'.

ובהלכה הבאה (י"ג) **"ואימתי קורין בשיר עליהם? משיגיעו לעזרה, הלוויים היו מתחילין וקורין"**³³: "ארוממך ה' כי דליתני".
ובהלכה יד: **"הביכורים"**³⁴ טעונין **לינה**, כיצד? הביא ביכוריו למקדש וכו' – לא יצא באותו היום מירושלים לחזור למקומו, אלא ילין שם ויחזור למחר לעירו, שנאמר³⁵: **"ופנית בבוקר והלכת לאוהלך"**; כל פינות שאתה פונה מן המקדש לכשתבוא לו – לא יהיו אלא בבוקר. נמצאת אומר: שהביכורים טעונין שבעה דברים:

¹¹ שלח טו,ב.

¹² שופטים יח,ד. [ומעניין; על מתנות כהונה ולויה כתוב בפרש יח, גם בספר במדבר בפרשת קרח, וגם בספר דברים בפרשת שופטים].

¹³ תצא כא,זו

¹⁴ ויחי מט,ג.

¹⁵ ראה יב,יז. ובפרש"י.

¹⁶ שם פסוק ו, ובפרש"י.

¹⁷ הלי ביהב"ח פ"ב ה"ב.

¹⁸ ירושלמי נזיר פ"ז ה"ב.

¹⁹ סוטה יד, א ילקויש תת"ז.

²⁰ ואתחנן ג,כה.

²¹ מהספרי.

²² הלי ביכורים פ"ב, ה"א.

²³ משפטים כג,יט.

²⁴ תבוא כו, ב-ג.

²⁵ תענית כו,ב.

²⁶ תהילים קד, טו.

²⁷ הלי ביכורים פ"ד ה"ג.

²⁸ הלי ביכורים פ"ג, ה"ב.

²⁹ תוספתא ביכורים פ"ב, הלכה י"ג.

³⁰ ביכורים פ"ב, משנה ד.

³¹ תבוא כו, יא.

³² ראה טז, יד.

³³ תהילים לב, ב.

³⁴ ביכורים שם.

³⁵ ראה טז, ז.

- א. מצות ביכורים - היחידה מז' המינים שנשתבחה ארץ ישראל, שנאמרו בפרשת עקב.
 - ב. בפרשת עקב מעלות ארץ ישראל – ובהלכות ביכורים – הכי הרבה מצוות ומתנות כהונה.
 - ג. בפרשתנו ריבוי מעלות הגשמיים דארץ ישראל – "עקב".
 - ד. בפרשת ואתחנן משה רבינו מתחנן להכנס לירושלים וביהמ"ק – והביכורים מביאים לביהמ"ק ואוכלים בירושלים.
 - ה. בחמישה עשר באב – שמחה גדולה, לא היו ימים טובים כט"ו באב, וכן בהבאת והעלאת הביכורים בשמחה ו"פאראד" גדול.
 - ו. מקרא ביכורים בזמן שמחה.
 - ז. הריקוד ועליה לבית המקדש ברגליים – עקב.
 - ח. חמשה עשר – שלמות החודש – ושלמות השמחה והגאולה.
- השלמה לסיום הקודם על מעשר שני ונטע רבעי**
 הסיום הוא בפרשת "עקב", ומע"ש ונטע רבעי מעלים לירושלים שהעליה ברגליים – ב"עקב".

הפירות שנתשבחה בהם ארץ ישראל!

השלמה למ"ש בגליון הקודם ובגליון זה מ"ש בגמי סוטה ובילקו"ש שבוודאי לא התאווה משה רבינו להכנס לארץ כדי לאכול מפרי ולשבוע מטובה אלא כדי שיוכה לקיים את המצוות התלויות בארץ, ושואל ע"ז ה"תורה תמימה", הרי בנוסח ה"ברכה מעין שלש" בסופה אומרים: "ובנה ירושלים וכו' ונאכל מפרי ונשבוע מטובה", ושואל הרי כאן שוללים חז"ל לבקש להכנס לארץ ישראל בשביל לאכול מפרי?! ואף שלא כ"א הוא כמו משה רבינו, אבל בכ"ז אומר שלא מתאים לבקש בברכה דבר שאינו מן המידה, ונשאר בצריך עיון רב. [אמנם בנוסח שלנו של אדמו"ר, לא אומרים בסוף הברכה ונאכל מפרי ונשבוע מטובה. אבל גם אנו אומרים בתחילת הברכה "ועל ארץ חמדה וכו' והנחלת לאבותינו לאכול מפרי ולשבוע מטובה"].

וכנראה הבי אור בפשטות, בתפילה ובקשה להכנס לארץ לא מתאים לומר בשביל לאכול מפרי, אבל בברכה זו אנו מודים לה' על הפירות שנתשבחה בהם ארץ ישראל, ואומרים ומתפללים ומבקשים ששוב נכנס לארץ ונאכל מן הפירות ומסיימים "ונברכך בקדושה ובטהרה", ובנוסח העולם: "ונברכך עליה בקדושה ובטהרה", היינו שאז תתחדש ותימשך הברכה וההודי גם על השבח וההנאה מפירות הארץ, ולכאורה המענה פשוט!

שהרחוב ירקוד!

בקשר לריקודי השמחה שמארגנים (ואירגנו בחמשה עשר במנחם אב) רוצה כ"ק אד"ש מה"מ שישתדלו לארגן הריקודים ברחוב; ובשיחות שמחת בית השואבה הסביר הרבי כמה טעמים;
 א) להשפיע שגם הרחוב ירקוד; שהשמחה תחדור ותסחוף גם את אנשי הרחוב.
 ב) אד"ש מה"מ אמר בקשר לריקודים ברחוב, אם ישאלו אנשי הרחוב למה השמחה והריקודים? לענות להם: **האם לא שמעת שכבר מודפס בעיתונים, שמישיב כבר מגיע!...**
 ג) ע"י שרוקדים ברחוב, הופכים את "רשות הרבים" ל"רשות היחיד"; כי ע"י שרוקדים ועושים מעגל אנשים, יש דין בהלכות שבת

הבאת מקום, וכלי (ה"טנא"), קריאה, וקרבו, ושיר, ותנופה, ולינה.

ובהמשך בהלכה ט"ז מתאר ומפרט הרמב"ם את כל ה"פאראד" והתהלכה והשמחה הגדולה שעשו עם הבאת הביכורים [מהמשניות דמסכת ביכורים פרק ג' משנה ב' ואילך ומהתוספתא שם]: "כיצד מעלין את הביכורים? כל העיירות שבמעמד מתכנסות לעירו של מעמד כדי שלא יעלו יחידים שנאמר³⁶: "ברוב עם הדרת מלך" ובאים ולנים ברחובה של עיר, ולא יכנסו לבתים מפני אוהל הטומאה. ובשחר הממונה אומר³⁷: 'קומו ונעלה ציון אל ה' אלוקינו'. והשור הולך לפניו וקרניו מצופין זהב, ועטרה של זית בראשו, להודיע שהביכורים משבעת המינים והחליל מכה לפניו" [וי"ל שהחליל הוא הכלי זמר הכי קל ונוח לטלטל בדרך לביהמ"ק] עד שהם מגיעין קרוב לירושלים, והם הולכין בכל הדרך וקורין³⁸: "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך", ולא היו מהלכים ביום אלא שתי ידות, הגיעו קרוב לירושלים, שלחו לפניו שלוחין להודיע לאנשי ירושלים, ועיטרו את ביכוריהם ופירכסו אותם וכו'. והפחות והסגנים והגזברים יוצאין לקראתם מירושלים. לפי הבאין הם יוצאין; אם באו אנשים הרבה יוצאין לקראתן רבים ואם מעט-מעט. ומשיכנסו כולן בשערי ירושלים, יתחילו לקרות³⁹: 'עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים'.

ובהלכה י"ז: "כל בעלי אומניות שבירושלים עומדין מפניהן ושואלין בשלומם: אחינו אנשי מקום פלוני באתם בשלום. והם מהלכין בתוך ירושלים והחליל מכה לפניו עד שהם מגיעים להר הבית, הגיעו להר הבית, נוטל כל אחד ואחד סלו על כתיפו ואומרין⁴⁰: 'הללו' הללו אל בקדשו וכו' עד כל הנשמה תהלל - ה הללו'. והם מהלכים בהר הבית וקוראין עד שמוגיעין לעזרה, הגיעו לעזרה דברו הלויים בשיר⁴¹: 'ארוממך ה' כי דליתני וגו'".
 רואים מכל הנ"ל את גדול השמחה וה"רעש" שעושים בהבאת הביכורים, בסביבות ירושלים ובשדות וברחובות ובהר הבית וביהמ"ק ולומדים זאת בחמישה עשר באב ("חמשה" – אותיות – "שמחה") שעשו שמחה גדולה בירושלים ובכרמים.

עק"ב – קבלת עול בעקב

ו. וחמישה עשר באב השנה ובהרבה שנים חל בפרשת "עקב" – והשמחה והמחולות והריקודים – הם ברגליים קשורים ב"עקב" וגם הבאת והעלאת הביכורים היא ברגל, ובתהלכה ובריקודים ברגליים – עקב, היינו שהשמחה היא ב"קבלת עול" מוחלטת ["עק"ב" – ר"ת "קבלת עול"] היינו שהקב"ע קבועה וחודרת ופועלת שמחה וריקודים ע"י העקב [עק"ב – גם ר"ת – (ומלכותו) "ברצון קבלו עליהם"⁴² היינו שהקב"ע הוא ברצון ושמחה החודרת מטה עד העקב].

שלמות השמחה – גאולה שלימה!

ז. והשמחה של חמישה עשר באב היא שלמות ותכלית השמחה הנעלית אחר הירידה והאבלות על החורבן דתשעה באב, "ירידה צורך עליה", כי ט"ו בחודש מורה על שלמות החודש "קיימא סיהרא באשלמותא", שמורה על שלמות עם ישראל ושלמות השמחה בגאולה השלמה כמו שאומרים בנוסח סדר קידוש לבנה: "שהם עתידיים להתחדש כמותה!" כן תהי' לנו! מייד ממ"ש, נאו!

³⁶ משלי יד, כח.

³⁷ ירמ"י לא, ה.

³⁸ תהילים קכב, א.

³⁹ תהילים שם.

⁴⁰ תהילים פרק ק"ג.

⁴¹ תהילים פרק ל"ב.

⁴² לי ברכת ק"ש שלפני שמו"ע דתפילת ערבית.

⁴³ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בע"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

שכשאנשים ברחוב עומדים במעגל סגור (שנותנים יד א' לשני), האנשים הם כמו מחיצות, ובתוך המעגל נהי' **רשות היחיד**, ובשבת מותר שם לטלטל. היינו שהופכים את "רשות הרבים" ל"רשות היחיד", גם ברוחניות; רשות הרבים מסמל ומורה על הקליפות, "טורי דפרודא", והופכים א"ז ל"רשות היחיד" – לקדושת ה' "יחידו של עולם", שזוהי כל מטרת ופעולת הגאולה השלמה, "איתהפכא חשוכא לנהורא".

הידיעה האחרונה – משיח הגיע!

כשהצגתי לאד"ש את מר **סילוון** שיחי' **שלום** (אז מנכ"ל חברת החשמל וכיום סגן ראש הממשלה, הרבי ברכו שייבחר לכנסת וסיפר לי שהברכה מיד התממשה באופן שלמעלה מהטבע, כי לא היו לו שום סיכויים), ואתו באה אשתו יהודית תחי' (גיודי) ממשפחת מוזעס בעלי העיתון "ידיעות אחרונות". והרבי אמר לה: "**תשאירי מקום בגליון קרוב לידיעה האחרונה שמשיח הגיע!**"

כתיבה וחתימה טובה!

א. מכיוון שנמצאים בימים הסמוכים שאחרי חמישה עשר באב, שהוא זמן שכבר מתכוננים לשנה הבאה; בפוסקים ה"אחרונים" מובא שמר"ח אלול מתחילים לאחל "כתיבה וחתימה טובה!" וכ"ק אד"ש מה"מ אמר בשיחות שה"מונקאטשער" בעל "המחנת אלעזר" אומר להתחיל לאחל כוח"ט מט"ו אב, ואמר: "**חמישה עשר באב** – גימטריא – **כתיבה וחתימה טובה!**" [ולהעיר – "ט"ו מנחם אב" – גימטריא – "יוסף"; שזוהי ההוראה ביום זה להוסיף בלימוד התורה בלילות "ומאן דמוסיף יוסיף!"]
ב. ולכן כדאי כבר עתה לדעת את הר"ת של מספר השנה הבאה.
ג. הרבי אמר בשיחות שכדאי כבר בתקופת הקיץ שידעו הר"ת של השנה הבאה, משתי סיבות: א) שמדפיסי – הלוחות ידעו איזה ר"ת להדפיס. ב) כדי להמשיך ולהביא כבר הברכה של השנה הבאה, כבר לסיום השנה המסתיימת.
ד. באייר דשנת ה'תשנ"ג נכנס מנהל הישיבה הרה"ת **דוד ע"ה רסקין** למשרד הישיבה ב-770, ואמר שהרבי רוצה ומבקש שיציעו הצעות איזה ר"ת לשנה הבאה **ה'תשנ"ד**, (ר' דוד רסקין הי' צריך לדעת כדי להודיע לאחיו הרב **לייבל ז"ל רסקין** שהי' שליח בקזבלנקה במרוקו והי' מדפיס שם קבוע לוח השנה בשפת המדינה) וזכיתי שבין ההצעות שהביאו לרבי, קיבל את הצעתי: "**הי' תהי' שנת נפלאות דגולות!**"
ה. כשהתחילו ענין הר"ת במספר השנה אמר הרבי שרוצה שגם יגידו הר"ת של ה' ת' – הי' תהי', שמדגיש התפילה והברכה.

הי' תהי' שנת עליון בכל!

ו. ע"כ ברצוני להציע הר"ת לשנה הבאה **ה'תשע"ב**;

"הי' תהי' שנת עליון בכל!"

שנת עליון; **עליון** (לא מורה על ברכה פרטית כמו עשירות ועונג וכדומה אלא) היא ברכה נעלית וכללית הקשורה הבשורה לגאולה השלמה; ברכה שתתמלא בשלמות בביאת המשיח, ע"פ הנאמר בפרשת תבוא (כו, יט): "ולתתך, **עליון** על כל הגוים אשר עשה לתהלה לשם ולתפארת", שמדובר על עליונות על כל הגוים שתהי' בשלמות בגאולה השלמה בביאת המשיח!

ב'כל – ע"פ מה שקבע אד"ש מה"מ בשנת ה'תשנ"ב – שהב' – מורה על **ב'כל**, והר"ת "הי' תהי' שנת נפלאות בכל" ולכן כדאי גם הפעם לומר בנוסח הרבי שהב' – מורה על "**בכל**".
ואד"ש אז הסביר ש"**בכל**" רמז למ"ש אצל ג' האבות.

"**בכל מכל כל**", שכתוב בספרים שהן בגימט' **קבץ** – קשור למה שהיתה אז "שנת הקהל" – "**קבץ** נפוצותינו מד' כנפות הארץ", בביאת המשיח והגאולה השלמה!

החוט המשולש לא ינתק!

ז. **בני שבט ה'תשנ"ב** כשהבאתי לרבי לתפילת מנחה וחלוקת דולרים לצדקה, את מר **משה** שיחי' **קצב** (שהי' אז שר התחבורה, וסיפר לי ר' **מאטעל** שיחי' **גורודצקי** יו"ר ועד **נחלת הר הב"ד** שכשכתבו לרבי עליו תלונות כשהי' ראש מועצת **קרית מלאכי**, אמר אד"ש: "אלי הוא כותב כמו חסיד..." [והלואי שגם הפעם יצליח לצאת מ"העניינים"]

הרבי אמר לו: "תפקידו של **שר התחבורה לחבר** את היהודים עם ה' והתורה, והחוט המשולש לא במהרה יינתק!" [כן כתבנו ברשימה שהכנסנו לרבי להגהה, (יחד עם הרב של אילת הרה"ת יוסף שי' העכט), והרבי שינה ועשה ברשימה זו כמה וכמה הגהות (אני נתתי העתק מההגהות לכמה מאנ"ש, ואיני מוצא את ההעתק שלי, ומי שיש אותם בידו אבקש לתת לי העתק, ותודה מראש!)]

כנ"ל שכתבנו שתפקיד שר התחבורה **לחבר**, והרבי שינה המילה והגיה **לקבץ** [את הרגל השמאלית של הח' האריך – ועשה ק' ומהר' עשה – י].

ברשימה כתבנו "לא במהרה יינתק", והרבי הגיה ומחק המילה, ונשארו "החוט המשולש לא ינתק", היינו שבכלל לא ינתק.

המלך במלחמה מוסר נפשו ושמו!

ח. הרבי אמר לקצב: "שאם ראש הממשלה דאז מר שמיר ימשיך לדבר על אוטונומי לערבים, אז **אותם הכוחות שאני השקעתי ששמעון פרס לא יהי' בשלטון, אותם הכוחות, אני מנחם מענדל שניאורסאהן אשקיע להפיל את שמיר מהשלטון**, והוא צריך להיות **חזק** כאבן ה"שמיר" ולא להכנע לגויים!

כשכתבנו זאת ברשימה שאח"כ התפרסמה בבטאון "כפר חב"ד" ובכל העיתונים, לא תשבנו שהרבי ירצה שיהי' כתוב שם מפורש שמו, ולכן כתבנו רק "**אני**", בלי להזכיר את שמו של אד"ש מה"מ. והרבי הוסיף בכתי"ק אחרי המילה "**אני**" – "**מנחם מענדל**" [הוא כתב רק את שמו הפרטי למרות שבדיבור אמר גם את שם משפחתו, אני עמדתי שם ושמעתין]. רואים עד כמה נוגע בנפשו ובעצמיותו של אד"ש שלמות הארץ ופיקוח נפש עם ישראל, שמבזבז את שמו עבור הנצחון!

ט. אח"כ הסברתי לקצב, שיתכן שמה שהרבי שינה המילה במקום לחבר, **לקבץ**, כי זה אותיות **קצב**, ולקבץ רומז על קיבוץ עם ישראל בגאולה, ובפרט שאז היתה שנת "**הקהל**".

והרבי אמר "**בכל**" רמז למ"ש **בכל מכל כל** שרומז לנאמר אצל ג' האבות, ששלושת מילים אלו בגימטריא "**קבץ**", שקשור ל"קבץ נפוצותינו מד' כנפות הארץ" ב"הקהל" שהי' בגאולה השלמה!

גליון זה נדפס

ע"י הרה"ת **שאלתיאל אייזיק** וזוגתו **חוה שיינע** שיחי' **לעבאוויק**

להצלחה מופלגה בכל ענייניהם

הכלליים והפרטיים ובגשמיות וברוחניות,

וירוו שפע נחת יהודי חסידותי מכל יו"ח מתוך בריאות

והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים! ויזכו לראות קבלת פני

מלך המשיח והגאולה השלימה, מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביחמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!